

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619200937
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8619200937.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu: J. B., nar.XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX, XXX XX Y., zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník p r o t i žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, v konaní o primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 3Csp/50/2019-49 zo dňa 23.01.2020 jednomyseľne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom vyslovil cit.: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000,- eur a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“
 - II. Priznáva žalobcovi zo strany žalovaného náhradu trov konania vo výške 100 %, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.
 - III. Žalovaný je povinný zaplatiť na súdnom poplatku sumu 180,- eur a to na účet prevádzkovateľa systému do 30 dní od doručenia právoplatného rozsudku.“
2. Spor právne posúdil podľa ust. § 53 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. k) a 5, § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.
3. V odôvodnení uviedol, že mal preukázané, že žaloba žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je dôvodná. Konštatoval, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C/230/2014 o zaplatenie sumy 5.976,15 eura s príslušenstvom, bol žalobca ako žalovaný v postavení spotrebiteľa. V predmetnom konaní bol žalobca v celom rozsahu úspešný, rozsudkom Okresného súdu Svidník, sp. zn. 5C/230/2014, z 21.02.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 24Co/78/2018, zo 16.10.2018, právoplatným 26.03.2019. V predmetnom rozsudku nebolo preukázané splnenie požadovaných predpokladov na postúpenie bankových pohľadávok podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Aktívna legitímácia žalobcu nebola daná, čo je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobcu, ako spotrebiteľa, jeho dôsledkom je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie. Pri určení výšky

primeraného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie prihliadol na všetky okolnosti veci a to najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy žalobcu tým, že znášal stav právnej neistoty. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie, pričom priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia je podľa úvahy súdu vo výške 3.000 eur primeraná. Dodal, že pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného, tieto považoval za účelové.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalobca mal v konaní plný úspech, preto má právo na náhradu trov konania, ktoré mu súd priznal v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. V prvom rade uviedol, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal so vznesenou námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní, v dôsledku čoho súd prvej inštancie podľa jeho názoru nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Je to názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný porušil spotrebiteľské práva žalobcu (pri postúpení pohľadávky vyplývajú povinnosti len postupcovi), resp. že neexistuje zákonný dôvod pre ktorý by mal za akékoľvek porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedať. Súd prvej inštancie sa s vznesenou námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného vôbec nevysporiadal, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, nakoľko k námietkam žalovaného uviedol (bez bližšieho odôvodnenia) len to, že ich považuje za účelové. Takéto odôvodnenie súdneho rozhodnutia považoval žalovaný za flagrantly porušenie príslušných ustanovení CSP, porušenie rovnosti strán sporu a vyvoláva značné pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti vo veci konajúceho súdu. V konaní vedenom na Okresom súde Svidník pod sp. zn. 5C/230/2014 nebolo konštatované porušenie splnenia podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB zo strany postupcu, ale len neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného o splnení týchto podmienok. Žaloba bola v tomto konaní teda zamietnutá pre neunesenie dôkazného bremena, že postupca uvedené podmienky naplnil, a nie pre porušenie spotrebiteľských práv žalobcu. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je podľa názoru žalovaného nevyhnutné, aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia, sledovať jeho účel. Zákonodarca podľa názoru žalovaného uvedeným ustanovením nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Záverom nemožno opomenúť ani skutočnosť, že žalobca, ako úverový dlžník, si podľa vedomostí žalovaného naďalej neplní svoje zmluvné povinnosti voči postupcovi, t. j. je osobou, ktorá opakovane porušuje svoje povinnosti, na plnenie ktorých sa zmluvne zaviazal. Titulom úveru čerpal žalobca sumu vo výške 4.613,95 eura, pričom odo dňa poskytnutia úveru k dnešnému dňu vrátil len sumu vo výške 1.431,23 eura. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za takéhoto skutkového stavu podľa názoru žalovaného vedie k narušeniu proporcionality a zneužitiu ochrany, ktorá sa slabšej strane poskytuje, pričom súd by uvedenému nemal priznať súdnu ochranu. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a žalovanému prizná voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

10. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

11. Nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/>> K podmienke ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti správne súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 21.02.2018, č. k. 5C/230/2014-182, v ktorom bolo konštatované, že žalobca (teraz žalovaný) nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimáciou v konaní, nakoľko nepreukázal doručenie výzvy v súlade s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, a preto je postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu (teraz žalovaného) neplatné a to bez ohľadu na to, či sa jedná o splatné, alebo nesplatné pohľadávky.

12. Vo vzťahu k námietke nedostatku pasívnej legitimácie treba uviesť, že v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C 230/2014 si žalobca (v tomto konaní žalovaný) uplatnil proti žalovanému (v tomto konaní žalobcovi) zaplatenie sumy 5.976,15 eura s prísl. Bez akýchkoľvek pochybností v tomto pôvodnom konaní vystupoval terajší žalobca ako spotrebiteľ. V pôvodnom konaní žalobca (teraz žalovaný) si uplatňoval práva z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak teda žalovaný v pôvodnom konaní vyžadoval plnenie od spotrebiteľa v rozsahu, ktorý by bol založený platnou zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, zo

strany žalovaného ako obchodníka s pohľadávkami je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže pravidlá postúpenia pohľadávky poznať musí a rovnako to možno považovať za nekalo obchodnú praktiku (§ 8 ods. 1 písm. d/ zákona č. 250/2007 Z.z.). Nadobudnutie pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je spotrebiteľom je rizikom, že v súdnom konaní budú zmluvné podmienky, postupy veriteľov podrobené skúmaniu súdom a v prípade zistenia porušenia právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa budú voči zodpovednej osobe vyvolané následky a uložené sankcie predpokladané zákonom. Zároveň súdy už opakovane judikovali, že pasívne legitimovaným je aj právny nástupca dodávateľa, preto ani táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Nemožno sa preto stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, podľa ktorej, že si len uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobcovi pred súdom, a preto nemožno ho v žiadnom prípade považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľského práva žalobcu zodpovedala.

13. Čo do úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie tento predpoklad je naplnený nie len vtedy ak si spotrebiteľ uplatnil porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

14. Možno uzavrieť, že žalovaný je v tomto konaní pasívne legitimovaný, keďže podaním žaloby proti žalobcovi v pôvodnom konaní došlo k porušeniu práv a povinností ustanovených v zákone č. 250/2007 Z. z. Žalovaný vyvolaním súdneho konania nie nevýznamnou mierou participoval na zásahu do práv žalobcu, ktoré pre neho skončilo neúspechom v dôsledku nerešpektovania kritérií postúpenia bankovej pohľadávky (§ 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách).

15. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že porušovateľ spotrebiteľských práv sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobcov bez akýchkoľvek pochybností hrozil. Podanou žalobou vo veci 5C 230/2014 Okresného súdu Svidník sa žalobca (teraz žalovaný) domáhal zaplatenia sumy 5.976,15 eura s prísl. od žalovaného (teraz žalobcu). Žalobca taktiež aj s prihliadnutím na postoj žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C 230/2014, v ktorom zotrval na dôvodnosti ním podanej žaloby, bol dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavom právnej neistoty, a to až do doby právoplatného ukončenia konania vo veci samej.

16. Odvolací súd sa preto stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že za primeranú treba považovať čiastku 3.000 eur. Suma 3.000 eur predstavuje polovicu zo sumy, o ktorú sa žalovaný snažil bezdôvodne obohatiť voči žalobcovi v konaní 5C 230/2014 Okresného súdu Svidník (5.976,15 eura), pričom žaloba bola zamietnutá. Ide o sumu zodpovedajúcu intenzite zásahu žalovaného do práv žalobcu ako spotrebiteľa. Rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 21.02.2018, č. k. 5C/230/2014-182 bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.10.2018, č. k. 24Co/78/2018-216. Znamená to, že rozsudok, na základe ktorého si žalobca v tomto konaní uplatňuje svoj nárok je právoplatný, nebol napadnutý mimoriadnym opravným prostriedkom, a preto je potrebné rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola právoplatným rozhodnutím nastolená.

17. V tejto súvislosti nie je relevantná odvolacia námietka žalovaného o tom, že na úverovej zmluve nie je zaplatená ani len istina úveru. Nepochybne sa jedná o samostatný nárok žalovaného voči žalobcovi, ktorý má právo si uplatniť na príslušnom orgáne, no v súvislosti s predmetom sporu túto námietku považuje odvolací súd irelevantnú.

18. K odvolacej námietke žalovaného o hrubom porušení práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii

zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06).

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že žalovaný v konaní nebol úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol plne úspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP)

22. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).